

N:o 20.

Af herr **P. Waldenström**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändrade bestämmelser angående handeln med vin och maldrycker.

Vid 1885 års riksdag väckte jag motion om vin- och ölhandels skiljande från all annan handel, hvartill särskild anmälan erfordras. Sedan har den gång efter annan blifvit upprepad. Steg för steg har den föranledt lagändringar i rätt riktning. Vid 1892 års riksdag bifölls den af begge kamrarne. Men ännu har det mål, dit den syftar, icke blifvit uppnådt.

Att vin och öl blifva allt mer och mer farliga rusdrycker till förderf för vårt land, det erkännes öfverallt. Af denna orsak har man ock sett sig tvungen att särskildt lagstifta om dem. Men att öfva nödig kontroll öfver lagens efterlefnad är omöjligt, så länge dessa varor få säljas i hvarje handelsbod.

I kampen emot bränvinet fann man snart, att det var nödvändigt att skilja bränvinshandeln från all annan handel. Det skedde ock, och ingen torde nu finnas, som skulle vilja, att bränvin finge säljas i hvarje handelsbod, vare sig i stad eller på land. Men hvad man sålunda funnit nyttigt med afseende på bränvinet, det skulle utan tvifvel medföra samma nytta, om det tillämpades på öl och vin. Och behofvet deraf gör sig allt mer och mer gällande.

Man har såsom det kraftigaste medlet att bekämpa den äskade förändringen framhållit, att det är omöjligt dels att skilja mellan öl och svagdricka, dels att hindra efterjäsning af buteljeradt svagdricka

samt deraf följande stegring af alkoholhalten. Detta måste dock vara svepskäl. Man kan såsom en gräns mellan öl och svagdricka bestämma en viss procent alkoholhalt, t. ex. 3 eller 2 procent, och den som icke anser sig kunna brygga en maltdryck med alkoholhalt under den bestämda gränsen, må gerna förhindras att befatta sig med den rörelsen. Hvad åter angår efterjäsningen, annonserade ett stort bryggeribolag i Stockholm för några år sedan, att dess iskällardricka pasteuriserades, hvarigenom efterjäsning och stegring af alkoholhalten omöjliggjordes. Och när sistlidne år några nykterhetsordnar förbjödo sina medlemmar att förtära maltdrycker med större alkoholhalt än 2 volymprocent, så erbjöd sig strax en bryggare i Stockholm att tillverka och tillhandahålla en maltdryck, hvars alkoholhalt icke öfverstege nämnda gräns. Det går nog, blott man vill.

Att i denna sak göra skilnad i lagstiftningen mellan stad och land anser jag nu som förr origtigt. Ölhandeln i de många brödbodarne och mjölmagasinen i städerna vållar lika stor skada som trots någon ölhandel i handelsbodarne på landet. I städerna är det ock vida mindre än på landet behöfligt, att öl säljes i hvarje butik.

På grund af hvad jag nu anfört och med hänvisning till föregående motioner och deraf föranledda utredningar, anhåller jag,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om sådan ändring af nu gällande lagstiftning angående handeln med vin och maltdrycker, att 1:o) en gräns bestämmes mellan öl och svagdricka, 2:o) handeln med vin och öl icke må, vare sig i stad eller på land, förenas med annan handel, hvartill särskild anmälan erfordras.

Stockholm den 22 januari 1896.

P. Waldenström.